

om Pensionerne for disse Apotekerer. Endvidere er der efter min Mening en væsentlig Fejl ved dette Lovforslag i Sammenligning med det, som Kommissionen er fremkommen med, nemlig, at næsten i hver Paragraf findes der noget om det kongelige Sundhedskollegium. Det oplyses i Anmærkningerne til Lovforslaget, at der refereres til det kongelige Sundhedskollegium i § 4, 2det Stykke, § 5, 1ste Stykke, § 7 Nr. 1 og 2, 1ste og 2det Punktum, samt § 9, 3dje Stykke. Nu vil jeg gøre den ærede Minister, der jo ikke er saa gammeltkendt med os herude i Folketinget, opmærksom paa, at vi elste slet ikke det kongelige Sundhedskollegium, aldeles ikke, vi have haft saa mange Bryderier og Fortrædeligheder af det kongelige Sundhedskollegium, at vi se med alt andet end venlige Øjne paa den Institution. Den er kommen os paa tværs ved hver eneste Lejlighed, den har kunnet. Vi have Eksempler derpaa. Det ærede Medlem nævnte et grelt Eksempel, og der kan, er jeg overbevist om, næppe nævnes et grellere. Jeg har ogsaa Erfaringer fra det Amt, jeg er fra. Der have vi haft Autoriteternes, endog saa Amtmandens Anbefaling i sin Tid til at faa et Apotek paa et vist Sted, men fik vi noget? Nej, for det behagede ikke det høje Sundhedskollegium. Derfor fik vi intet. Vi have da altid sagt, naar der kom Forslag om at lønne dette Sundhedskollegium med en Mængde Tusinder: Ja, det kan maaske være rigtigt, men vi ville have noget for det, navnlig ville vi have mere Haand i Sante med Afgørelsen af, om der skal være flere Apoteker. Derfor siger jeg, at det efter min Mening er en væsentlig Fejl ved det Lovforslag, her ligger paa vort Bord, at der i Stedet for „Ministeren“ staar „Sundhedskollegiet“. Jeg vil meget hellere have med Ministeren at gøre, for ham kan man faa ned i Salen. Det er jo ikke her saaledes, som det har været i Norge, hvor Ministeren ikke skulde møde og ikke kunde møde i Salen. Vi vide jo, at de kæmpede længe deroppe om det Spørgsmaal, og Bestre sejrede her, som det naturligvis altid fejrer, naar det holder ud; det kan aldrig slaa fejl, det tror jeg er lige saa sikkert i Danmark som i Norge. Her have vi lige fra Grundlovens Begyndelse haft det saaledes, at Ministrene møde her. Ministrene ere ansvarlige for Regeringens Førelse og møde her i Rigsdagen. Derfor vil jeg meget hellere have med Justitsministeren at gøre end med Sundhedskollegiet, for det kan man ikke faa Jingle i fra Folketingets Side. Ministeren har Ansvaret lige over for Folketinget, og naar vi ikke ere fornøjede med

hans Afgørelse, forespørge vi hos ham og diskutere med ham under de parlamentariske Former, som Formanden tillader, og derfor vil jeg hellere have, at det bliver Ministeren end Sundhedskollegiet. Ministrene ere meget mere reelle Værer at have med at gøre end det kongelige Sundhedskollegium. Jeg kan saa godt forstaa, at Ministeren alle de Steder, hvor der stod „Ministeren“, har listet Ordet „Ministeren“ ud og sat „Sundhedskollegiet“ i Stedet og tænkt: Lad bare Sundhedskollegiet om det! Det gør ikke noget, at Rigsdagen stælder det ud. Det gaar akkurat ligesom, naar Præsten stælder ud i Kirken. De, der ere i Kirken, saa Skændene, men de, der ikke ere der, høre det ikke. Lad os derfor beholde Ministeren, for naar han gør noget, vi ikke synes om, kunne vi tales ved med ham om det.

Der er en anden Grund, hvorfor jeg ikke er saa evig glad ved dette Lovforslag. Jeg var meget mere glad ved det Lovforslag, det ærede Medlem har været med til at lave i Kommissionen. Naar vi forhandle om disse Sager med Administrationen, kommer den altid tilbage til at minde os om, at vi endelig ikke maa forlange noget, hvorved vedkommende Apotekere ikke blive godt stillede økonomisk, for dersom de ikke blive økonomisk godt stillede, ere vi udsatte for saa og saa mange Farer, og det kunde aldrig gaa. Loven af 1895 var efter min Mening for saa vidt en god Lov, som det i alt Fald var en god Vej, vi betraadte, Jeg kunde jo nok ønske, at den Lov havde været meget bedre, men jeg er i alt Fald glad ved, at vi have faaet begyndt og navnlig ved at vi have begyndt at faa oprettet en Fond, hvorved vi kunne skabe Subventionsapoteker paa de Steder, hvor der ellers ikke var Udfigt til, at en Apoteker kunde have en saa stor Indtægt, som Administrationen mener, han bør have. Men nu staar der her i § 9 en Bestemmelse, som i højeste Grad vil vanskeliggøre Oprettelsen af Apoteker ude paa Landet i de Egne, hvor der trænges allerhaardst. Der staar uæmlig i den 1ste Linie af § 9: „Paa ethvert Apotek skal der være mindst 1 eksamineret Medhjælper.“ Det vil altsaa sige, at naar vi tænke os et Apotekovre i Sylland ude i de thyndt befolkede Egne, hvor en Apoteker maaske nok kunde leve, komme de nu og sige til ham: Ja, men det er ikke nok, at Du er farmaceutisk Kandidat, og at Du er i Stand til at betjene et Apotek, men Du skal holde en eksamineret Medhjælper. Vi vide jo, at Farmacenterne her i Landet have haaret dem ad ligesom alle andre Socialister, havde jeg nær sagt, de have lavet